

HEGEDŰS GÁBOR

FELEMELT FEJJEL...

Hegedűs Gábor

Felemelt fejjel

2021

„Mi a tűzhely rideg háznak,
Mi a fészek kis madárnak,
Mi a harmat szomju gyepre,
Mi a balzsam égő sebre;
Mi a lámpa sötét éjben,
Mi az árnyék forró délbén,...
S mire nincs szó, nincsen képzet:
Az vagy nekem, oh **költészet!**”

Arany János

Felemelt fejjel...

„Mindenki a sarat tapossa, csak van,
aki közben a csillagokra néz.”
(Oscar Wilde)

felemelt fejjel könnyebb az élet
bár a cipődre csak a sár ragad
nagy kényszer ma az élelem bére
hosszú a sor és nehezen halad

félelem rettegés ma ez a módi
eltűnik az arcod a maszk mögött
imád sem hatol már fel az égig
beszéd is suttogás egymás között

meddig még kérded csak magadtól
őszinte választ nem adnak szavak
csak a remény az ami még éltet
hisz megtörni nem csak élni szabad

reményt sugároz a csillagos ég is
taposod a sarat utad végéig

ajánlás

herceg e kettősség mondd miért van
fent a csillagfény lent a vastag sár
miért lehet csak az álmaimban
hogyan utam akkor a csillagok közt jár

Csodákat rejt...

csodákat rejt a nagyvilág
nyílik sok ezer vadvirág
ott a természet lágy ölén
sétáltunk olykor te meg én

szél dúdolt furcsa dallamot
néha illatot hordozott
mámoros illatfelhőben
mi ott voltunk kéz a kézben

sütött rénk az éltető nap
szél borzolta a hajunkat
ott a természet lágy ölén
szerettük egymást te meg én

ma már csak emlék az a nap
felidéz csodás álmokat

Jóslat

földünk mint egy nagy bogár
pörög forog „lámpája” körül
míg eljön a nap és vége már
fény helyett a tűzbe merül

Magával ránt...

magával ránt a sziklafalról
a sors ha kezébe adod
az irányítást és a gyeplőt
csak saját torkod szorongatod

tépett vitorlák kint a vízen
hajó roncsok vágódnak partra
köztük lélek morzsákat kutatsz
tombol a szél sziklának rontva

szivárványvágy csak kósza álom
lét tüze pislákol szerényen
fehér tajték és szürke árnyak
a távolban majd mind eltűnnek

ha átázott már kabátom ruhám
vágyom ölelő karodba kincsem
engedj be... melegre vágyom
tudom... veled... megsegít az isten

Kitárul lassan...

kitárul lassan a panoráma
vágyat alkot a képzelet
a sötétséget a fényre váltva
hiszem a szép is igaz lehet

hiszem a szép is igaz lehet
a sötétséget a fényre váltva
vágyat alkot a képzelet
kitárul lassan a panoráma

A sors iróniája

hol tegnap szerelmet szórt a május
ma törött cserepek mindenütt
az elmúlás durván és gyorsan
szüntet meg minden örömet
ha hagyod

hiába látod éhesen
az asztal rogyásig rakva
más falja fel mindig az „étket”
neked nem jut egy jó falat
ha hagyod

robotolsz inad szakadtáig
de jobb sorsod nem lesz soha
legyőz a bánat a félelem
az imád hiába száll az égbe
ha hagyod

talán egyszer nagysokára
letéped mocskos láncaid
terített asztal víziója
bátorságod végre meghozza
érte tenned kell

gyermeked jövője szemed előtt
múl árnyai még kísértenek
küzdj bátran és haladj előre
ne legyen álmod égi malaszt
érte tenned kell

ha a nap újra fenn az égen
a sugarát neked szórja
rabszolga bilincsed letörted
eléred végre a szó igazát
érte tenned kell

ha nem érted azt mit versben írtam
menthetetlen vagy és agyhalott
nem száll az égen a sültgalamb
homokból nem lesz soha arany
ha nem teszel érte

fogadd meg a jótanácsot végre
emeld fel büszkén a fejed
ne hallgass a hazug szóra
nem segítenek az istenek
csak bízz magadban

A végén

látod-e majd a fényt
ha nyílik a kiskapu
veled lesz a remény
vagy a vágy partra fut

hallod a hívó szót
suttogva... gyere várunk
hittel lépsz be oda
kapu csendben bezárul

Anyám

anyácskám ha ma is élnél
könnyebb lenne az életem
hosszan mesélnél beteg fiadnak
az élet milyen volt nélkülem

anyám őt tényleg szeretted
kit a sors apámul kiválasztott
vagy csak a kényszer ami rávitt
érzelem szerepet nem játszott

pedig jó ember volt az apám
sármos kemény és célratörő
kanál csörgést még ma is hallom
lassan eltelt egy emberöltő

anyám az élet cibált rendesen
mi hiányzott... az az elismerés
talán a sors ezt szabta rám is
morzsa is jó lenne... kicsi kevés

villanás és elmúlt az élet
te már ott vagy a túloldalon
néhány tavasz és követlek téged
kérdéseim akkor folytatom

Egy téli nap

Ma minden olyan furcsa volt
esett a hó majd sütött a nap
sok madár ült a villanydróton
szeptembert idézett a pillanat

gyorsan elolvadt mi leesett
nedvességen napsugár csillant
rügy ficánkolt a burka alatt
aludni tér majd holnap újra

édes álom míg el nem jő majd
a tavasz első napsugara
burok akkor nyújtózva pattan
virág bomlik ki nemsokára

de addig még itt a tél az úr
keménykedik majd csendben meglapul

Egykor

ki fog egykor emlékezni rá
hogy integetté a májusi szélben
ki rajzol akkor portrét rólad
ott a távoli messzeségen

jutsz-e eszébe valakinek
érted majd ejt-e egy két könnyet
vagy legyint lám ő is elment
sorsa előtt senki nem szökhethet

Diófa

kopaszon áll a nagy diófa
ágait cibálja a szél
egyetlen levél sincs már rajta
uralkodik a zord tél

az igazak álmát alussza
várja hogy jöjjön a kikelet
akkor lombot növeessen újra
mint egy szobor zöld műremek

de addig gyökerét mélyre ásva
tartja magát a föld felett
dacolva széllal hóviharral
túlélni a telet csak így lehet

erős a törzs talán kibírja
nem győzi le a jeges szél
ha majd a rügyek kipattantak
ág nekik akkor erről mesél

Locsolóvers

szalad a nyúl árkon bokron
üldözném de nincs értelme
csak egy kérdés... választ várok
locsolkodnom most szabad-e

Még néhány tavaszt...

még néhány tavaszt
hol madár dalol
virágok nyílnak
kibomlik sok rügy

még néhány tavaszt
hol vadlibák v-jén
a nyár közeleg
lenge ruhában

még néhány tavaszt
mikor őt kívánod
keble feszes halmát
szerelmes vágyat

még néhány tavaszt
hol illat orgián
osztozik másokkal
akác és orgona

még néhány tavaszt
mély érzéseket
hiszen élni jó
adj még ó istenem

Szakadt húrokon...

csend szava szólít vége a dalnak
kopott gitáron utolsó akkord
még pendül a húr de már csak halkán
új dal születik majd talán valahol

vágyak remények régi történet
egy dal idéz fel mindent ami múlt
mögöttem már egy elvetélt élet
a régi dal ma bizony elavult

szakadt húrokon csak a szél játszik
spalettát döngetve hozzá dobol
éltető napsugár ködön át látszik
új dal született meg most valahol

kopott gitárom ismét zengi dalát
vagy ha itt nem... lehet hogy odaát

Ott hol a csend...

ott hol a csend már földet ér
lassuló zaj a horizonton
vörös fénny és hiú remény
eltűnik lassan az alkonyon

tiport vágyak és törött álmok
az úton mindenütt cserepek
a holnap talán lehet áldott
bízni kell magunkban emberek

szürreális tétova óda
zeng a szférák zenéjén át
ne fázz burkolózz takaróba
ahogy az alkony estére vált

Tébolyúlt álom

"A levegőben menekvő madárhad.
És látni fogjuk a kelő napot,
mint tébolyult pupilla néma és
mint figyelő vadállat, oly nyugodt."
Pilinszky János: Apokrif

mondd mit remélsz ha mindazt feladod
mi oly régóta csak téged illet
macskaként hűséggel dorombolod
gazdád kezét nyalva minden reggel

tébolyult álom eszement valóság
vajon az istened most miért nem segít
málló pusztuló lélek mennyország
pokol lángja fényesen világít

kánaánt sejtetnek hazug szavak
sötétben él az ki hiszékeny fajta
botra támaszkodva araszolnak
koncot remélve közös asztalra

sötétség lassan betakar mindent
már nyűg az ki értelmesebb fajta
lázado ént már nem őrizel ott bent
vágyón nézel néha a csillagokra

érted-e még az emberi szókat
vagy dobhártyád is csak úgy megrepedt
lélekizzásod csupán aprókat
böffent néha közben a sárban rekedt

csend dallamot talán meg sem hallod
bezárva minden nőnek a falak
imádkozol esténként és mondod
uram... vedd el végre a borzalmakat

ajánlás

herceg látod hogy padlón már a lét
maroknyi csupán ki mindenben dőzsöl
virágzó kánaánról mond még mesét
közben az árok szép lassan mélyül

még néhány lépés mindig csak előre
magába zár a nyúlós ingovány

Álmot rejt...

hallod ahogy a csend fakad
a fortyogó harci zajban
sötétség lejt vitustáncot
test csak ami mozdulatlan

álmot rejt a holnap újra
várhatod-e még a reggelt
érzelmek és vágyak útján
sorsod is veled menetelt

illatozó csendvirágok
érezni őt amíg lehet
még... néhány évet vagy napot
vágy hangja is beleremeg

élet kárpótol mindenért
ott hol a szivárvány földet ér

Tényleg bolond

tényleg bolond ki mályvacukron
bartók műveket hegedül
kritikát mond néhány verssoron
jobblétre posványba szenderül

tényleg bolond ki elhiszi azt
hogy érte van ma minden tett
szószékről szálló „égi” malaszt:
kérj és minden a tiéd lesz

szabadság színes pillangója
tőled már nagyon messze jár
csalárd hazugság körbe fogja
visszatérne... rá kalitka vár

a kék madár is költözőben
álruhát húz az öltözőben

ajánlás

herceg mondd ki ilyen az ember
igazat nem hisz hazug szavak
érintik meg eszmélni nem mer
szörnyet idéz a kék ég alatt

ma mammont imád hozsannázva
szabadságvágy béklyóba verve
már csak igahúzó rabszolga
bilincsben a teste és lelke

ha kékmadár vállára szállna
jelentené: agitál... rosszra

Vad titánok

vad titánok
jelre várva
harci zajtól
zsong a tábor

vad titánok
zord páncélba*
mind kezében
ott a lándzsa

vad titánok
nincs kegyelem
ha ölni kell
ti ölni fogtok

vad titánok
a lét kegyetlen
titeket sújt
ősi átok

vad titánok
háború dúl
kegyes halál
nem tiétek

vad titánok
ha véget érne
vajon mihez
kezdenétek

epilógus

ha a harcnak kürtje szólít
láb dobban és páncél csörren
újra éled a harci mámor
vad titánok vajon ki lesz
akitől a sors elpártol

vitae cyclum

szegény rózsza ha jön a tél
lehajtja illatos fejét
anyató levele lehullott
a földön hever szerteszét

hó takarja már a rózsát
alatta szépet álmodik
tavaszt napsütést a tájra
s néha reszket egy kicsit

tavasz eljön újra itt lesz
a tőn új virág sok levél
illatozik amíg eljő
mint minden évben majd a tél

ez az élet körforgása
s ősszel kicsit elmúlunk
hogyha eljön csodás tavasz
mi is mindig megújulunk

Valóság...

meglátni és megszeretni
pillanat műve csupán
nem tudhatod hogy hogyan érzi
ugyanezt az a lány

gyomrod görcsben mit mondanál
gyere édes imádlak én
de kacéran tovább sétál
már túl jár a pláza üvegén

csak állsz némán mozdulatlan
míg asszonyod jól hátba taszít
már legalább tízszer szóltam
süket vagy... ez nyugtalanít

törni hagyod az álmoképet
hisz legjobb dolog a békesség
álmodsz majd róla sok sok szépet
szerelemről álmodni gyönyörűség

valóság mindig kijózanít
papucsod keresed.... mert melegít

Tiszai P. Imre emlékére

(1948-2019)

ellenfelem voltál vagy a barátom
gondolkodom és töprengek sokat
költő voltál azt biztosan tudom
tabuk nélkül írtál az utókornak

emlékeznek-e rád vagy csak én teszem
oly rövid az ember emlékezete
ha apró köteted kezembe veszem
kínt és fájdalmat olvasok belőle

hisz magad hoztad magadra a bajt
menthetetlen volt ahogy múlt az idő
csak a versírás volt az ami hajt
s a szerelem a lehengerlő

két éve már hogy elmentél oda
ahol mindig a szeretet játszik
verseid hagytad az utókorra
csak a néma csend ami most látszik

ha nem vagy rokona ismerőse
ki a megjelenésért sokat tehet
verseid nem kaphatnak erőre
s a feledés magába temet

de én emlékezem rád barátom
míg a feledés ki nem oltja lángom

Voltam ifjú...

voltam ifjú de ma csak öreg
te is az leszel ifjú barátom
sors keze ebből soha nem enged
nos így nézd az időset ha látod

az élet csupán néhány pillanat
mire észbekapsz már le is pergett
nem éltél hisz sok volt a feladat
pótolni mit kihagytál nem lehet

a mindennapok apró csodái
ott hevernek a lábad előtt
hajolj le értük akard megélni
mielőtt leperereg majd az időd

mit elmulasztasz vissza sose tér
hisz fagyban már nem nyílik pipitér

Ha...

Ha megroggyannék te emelsz magasra
mint fáklyavivő mutatod új utam
a földi lét nélküled nem volna
színes vidám... ezt mind tőled kaptam

Vajon meddig tart...

„ Kihajtottuk (mert bicegett)
a kis borjút a vásártérre.
Otthagytuk. Én – hátra se nézve -
egy darab emberségemet.
Illyés Gyula: Keresztény humanitás

vajon meddig tart még ez az örület
hatástalanná válik minden próba
mutált vírus ont szörnyűségeket
csak a félelem tart mindennap fogva

hamis az ima isten nem segít
csak a pénz ami ismét motivál ma
megtévesztő látszat az éig repít
emberségről itt nem szól a fáma

csak te lehetsz e játék vesztese
az enyészeté minden mi tiéd volt
repülni vágynál el innen messze
emberként élni tovább valahol

gyűlölet folyik mindig mindenhol
emberség nélkül ez földi pokol

ajánlás

herceg mondd ez tényleg már a végzet
az ember felszámolja önmagát
hatalom kivégzi az emberséget
csak a csillagos ég lehet a gát

mi lesz ha majd csak pár ember marad
küzdeni fognak... csak egy maradhat

Nyitott szemmel

nyitott szemmel nézem a világot
minden költői feladat
megírni a szépet az átkot
mi megérint itt a kék ég alatt

nem érdekel a más szemlélet
dalolok mint hajdan az ősi bárdok
az igaz szó a ritmus az ütem
az utamra majd rátalálok

szálfaként törött gerinc nélkül
feszülök az aktuális szélnek
messze kerül a parnasszus álma
a csúcson ujjongva ünnepelnek

az út attól nem egyenesebb
ha a „fújó szél” téged szeret

Fintor

karlendítés térdhajlítás
gerinc törik most reccsenve
penészes konc asztal sarkán
krumpli mellé oly jó lenne...

Mindenkinek...

neked sok szép emléked van
persze van egy csomó rossz is
létvégi melankóliádban
ez lesz talán majd a szépszis

mi mondat végére tesz pontot
a szertefoszlott múlt időben
egykor ott a pincesoron
borral teli üvegekben

hittük ott van az igazság
tudom ez oly régen volt már
énekszó a pincék felett
sűrűn ürült a kis pohár

múltba révedő tekintet
tört cserepet összerakja
létedbe mákonyt csepegtet
feltámad a nosztalgia

az énekszót hallod újra
agyad tűzben tested lázban
érzéseidet feldúlja
a sok igazság ott a borban

néhány pohár... jobb a kedved
utat nyitsz a végtelennek

Hol leszek én...

mikor az éjjel vad vihar támad
mikor a természet tépi a fákat
mikor ember állat riadtan bújik
mikor minden nesz halálra rémít
hol leszek én

mikor gitárzenéjét a csendnek
zaj dübörgése töri apróra
mikor a megszokott ősi trendek
vérrel írva kerülnek a falra
hol leszek én

mikor a józan ész feltámad újra
menekül a hazugság hitszegés
kopott gitár dalokat játszik sorba
mikor megszűnik végre a rettegés
hol leszek én

mikor az ima újra hittel szól majd
szeretet lángja szószékről világít
mikor a szent zászló újra a pajzs
ember az emberben újra megbízik
ott leszek én

Karácsony éj

karácsony éj
misztikus csoda
hitet remél
vágyaid sora
néhány nap talán
jók is lehetünk
gyorsan elszáll
nem számít nekünk
az a néhány nap
nem változunk
csak más az álarc
mit hordozunk
fedve valónkat
nem számít a hit
csend magánya
még andalít kicsit

karácsony éj
misztikus csoda
majd újra lesúlyt
a pénz ostora

Kívánság

lámpát ha megdörzsölhetném
mit adna nekem a szellem
hatalmat pénzt uralkodást
csak az emberséget kérem

Gondolkodj...

gondolkodj el rajta
te az egyetlen
ki tépi szaggatja
élete vaskos láncait
keresztjét vonszolva
indul a hegyre
bevégezni végre
földi kínjait...
megáll majd visszafordul
csak a néma csend
döbbent arcok redőiben
a kérdés mi felmerül
most miért s hova...
büszkén mint terhétől szabadult
magadban bízva egyre
indulsz újra
de nem a hegyre
hisz az élet vár
a völgyek lanláin...

esély mindig van
ha elfogadod
a rossz és a jó napok
aránya csak tőled függhet
mert a remény
ha csak benne bízol
sokszor vakvágányra
vezérelhet...

ne add fel
higgy nekem ha mondom
ott túl a horizonton
csak a fény vár
megérte küzdeni
talán még lesznek szép napok
ha az erő végleg elfogyott
az emléke lesz ami felvidít...

Cogitare

dúlja a testem szörnyű kín
még lélegeznem is nehéz
sors két kézzel ver most engem
s hullámsírba vonz a mély

zilált álmok rideg valóság
nem éljük túl... az nem lehet
tudás szeretet empátia
csak így van esélyünk emberek

aranyborjú és áldozat
mammon oltárán nem segít
mámort szakító halálsikoly
talán téged is kijózanít

keresztek állnak szépen sorba
véres háború a földön lent
ki marad és ki hullik el
eldöntik úgyis majd ott fent

ember... hatalmad milyen kicsi
legyőz téged egy apró „élet”
cél nem szentesíthet eszközt
jó lesz ha eszedbe vésed

Kedvesemnek

hol virágok nyíltak ott voltunk együtt
élveztük a tavasz ékes hímporát
kéz a kézben vidámnak tűnt az élet
a május mint mindig szerelmet kínált

kipirult arccal és csillogó szemmel
hajszoltuk az élet szépségeit
a kéken csillogó horizonton
egy álom volt csupán... mi andalít

nem... mégsem...hisz ma is tart az érzés
sok- sok évvel idősebbek lettünk
ha néha néha zörgött a kanál
szeretet simított vihart felettünk

köszönöm sors a sok csodás napot
neki is ki téged utamba sodort

Érzelmekről

nem leszel több ha
érzelmeid titkolod
csak elszalasztod
hogy pillanat varázsa
karjaiba repítsen

Hóesés

apró hópehely hideg érintés
ha arcodra száll és gyorsan olvad
mint pillanat a múltó időben
eltűnik gyorsan nyoma sem marad

nézem a hóesést a pelyhek táncát
ahogy lejtnek a talaj felé
megannyi apró pehely kavargva
lassan takarót borít a föld fölé

most csendes a táj szél sem rebben
a tánc a légben oly csodás varázs
házak között huzat ami játszik
felkap megpörget máshova dob át

tánc véget ért elállt a hóesés
emléke mégis oly tisztán mesés

Utak

életed ormán már csend honol
a csúcson mit nem jár át a szél
sárguló emlékek múlt árnyai
peregve hull az idő homokja

fent csillagösvény lent csupa sár
utak miből választanod kellett
néha kemény lépteid alatt
megremegett még az ingovány is

lassul a tempó nyugalomra vágysz
parnasszus hegye túl a horizonton
kérdések sora mi foglalkoztat
lassan a feledés homályába vész

ha feltámad néha a harci tűz
lángja nincs csak parazsa pislákol

Teremtés margójára

nagy mű a hatodik napon
elvégeztetett
jutalmul a hetediken
az úr is megpihent

ma hat nap már nem elég
a hetediken
mammont imádja már a nép
vagyon gyűjt szüntelen

„hittel” él de hitetlenként
hazug a lét hazug a szó is
már hiába vár rá isten
száll az ima de mind hamis

epilógus

eredendő bűn mit krisztus megváltott
ma is nyomja még reátok az átkot

Mondd meddig...

mondd meddig kell még másznom
hegyoldalon a golgotámon
cipelve a nehéz keresztem
vonszolva magam egyre nehezebben

hol nap izzaszt hol hideg ráz
talpam alatt kavics sorjáz
felsértve itt- ott meztelen lábam
tudom hiszem nem erre vágytam

nem rettent vissza semmi megyek
ha viharfelhők gyülekeznek
azokban is csak a fényt látom
elérem majd vagy marad álom

még néhány lépés... bár tudom
enyém a fény és a fájdalom

ajánlás

egyre nehezebb keresztem
herceg mondd miért cipelem
miért nem teszem a porba
sóhajtva mellé guggolva

símogatnám még utoljára
hisz enyém volt de a fája
még adhatna testemnek meleget
nem cipelem... csak tovább megyek

Csend alkotta...

csend alkotta zaj dalol
földön minden csupa sár
nem hallod meg a jelent
szférák zenéje feléd száll

tágrazárt szemmel figyeled
zárt füled nem hall hangokat
csend magánya zajt teremt
s érzed hogy itt ragad

csodát remélsz de nem teszel
érdekében soha semmit
hamis ima száll fel az égbe
de akaratod már elveszett

koncert állsz most tömött sorban
törött gerinc magad porban

A nyelv

népszerű a rövidítés
nyelvet ront a divat mára
magyar nyelvet úgy szeretem
ahogy az ő megalkotta...

Farsang...2021

vidám zsivaly tűzijáték fénnel
ilyen volt régen a farsangi bál
álarcot hord ma mindig minden ember
ki egyet ki többet de nem bála vár

ládába volt zárva a sok szörnyűség
felelőtlen ember te kibontottad
hatalom a pénz csak a gyönyörűség
mert csak ez a vérserkentő vágyad

ma csak a rettegés félelem tombol
felemésztve emberi valódat
mocsok a szenny már az utcán kóboról
vajon így lesz-e még számodra holnap

vagy eltűnsz lassan nyomod sem marad
szél fújja porod már a sár sem ragad

A versről

Jelszegény, vagy pontos, vesszős,
vers értékét nem ez adja,
ha mondanivalód ütős,
olvasót biz megragadja.

Sokkal nagyobb nem vagy azzal,
ha szolgaként írod műved,
sekélyes mondanivalód,
lényegét nem jelenít meg.

Betegség margójára

ha beteg vagy gondolkodj józanul
mert az élet itt a földön véges
ha feladod mit kaphatsz jutalmul
pokol vagy mennyország hidd el hogy kétes

holnap még tiéd a holnapután
elérkezik-e hozzád időben
most meredten bámulsz sután bután
horizonton a nap lemenőben

foggal és körömmel harcolni kell
hisz az élet nem filléres áru
ha a lélek egy sóhajjal útrakel
sors fejezeted bizony lezárul

tedd a dolgod és küzdj érte bátran
ragyogó csillag világít a mában

Trambulin

emberi élet trambulin
de az oltári nagy bulin
az ember a kicsi balga
szörnyeket rajzol a falra
hogyan tudjon rettegni félni
nem elég vad lecseréli
talál mást mi félelmetes
hisz csak rettegni érdemes
üvölteni: a világ silány
táplálni a gonoszt pajtikám

Ha feladod

mért hiszed hogy jobb ha bezárkózol
csönded fojtogatja mindennapjaid
elzárva léted már a világtól
félve rettegve tőle mi taszít

hideget hoz a januári hajnal
csak a szürke szín ami látható
belső zenéd keveredik jajjal
várod de tudod nem hullik a hó

hiába hánykolódsz álom nem segít
csak vizet kíván cserepes ajkad
vágyad már nincs csenedből nem repít
éltető zajba... nem segít rajtad

fohászod is csak tétován bolyong
míg meg nem szólal az utolsó gong

Mai valóság

Látszat róma ül rajtad ma
arany csengése andalít
masztodon száj rútra tárva
pokol kitárja kapuit

zajt kalibrál halotti csend
tíz kiló krumpli vételár
csontsovány kéz mi koncot csent
rá a törvény dühe vár

aranyborjú pénz istene
szövi át mindennapjaid
szószékről hazugság szele
szórja kánaán bájait

nyomor ollója tágra nyitva
rák már az életszinvonal
ellentét vagyonra hangolva
halkul a lelkes munkadal

még többet... még többet ide
hisz a jóból sose elég
újjongva néz a szemedbe
pénzeden pénzt csak ő remél

törvényt ül a törvénytelen
szent ma itt a hazug szava
agymosott had ont féktelen
gyalázkodást... zúg tapsvihara

„bocsáss meg uram ezeknek
nem tudják mit cselekszenek”

Tegnap már...

tegnap már renegát voltam
tudom még ma is az vagyok
égre mosolygó két szememben
ott ragyognak a csillagok

hazug ima nem jut az égig
csak ha a fohász tisztán szól
eljut hozzá pontosan érti
akkor is ha nem válaszol

ember néha állj meg egy szóra
legyél hívő vagy renegát
az égre nézz a csillagokra
hittel mormolj el egy imát

tudd hogy régtől így szól a szózat
mindenség csak veled teljes
te vagy az egy az egyetlen
csak neki légy engedelmes

Szilveszter éj

rakéta süvít
petárda robban
búcsúzik már
a szilveszter éj

mit hoz majd vajon
az újév nekünk
lesz-e majd újra
zsivajos a tér

talán majd egyszer
véget ér az átok
élhetjük újra
régi életünk

addig egy álarc
fedi az arcot
szem tüze csak
mit láttat velünk

süvít a rakéta
robban a petárda
vesszen hát végre
mi lelket nyomorít

Sírokon

hideg kő és vadvirágok
bánat lengi át a kertet
halott vágyak tört álmokon
halkan huhog az enyészet

hullott levél az avarban
madár sem fütyül az ágon
sírokközött csak a szél jár
kell az élet kell hogy várjon

sírt világít a gyertya fénye
lángja mintha táncot járna
fogy az ember nő az emlék
ki még él őt kharon várja

ajánlás

herceg tudom el kell menni
emlékké válni egykoron
hisz újra megfogunk születni
az élet vár a föld-oldalon

Mint bűvó patak

mint bűvó patak tűntél el hirtelen
a páni félelem erősebb volt
elkapni megkapni túlélni minden
neked csak erről és másról sem szólt

minden mi egykor fellegekbe emelt
ma csupán csak emlék... halványuló
izzadtság szag mit rettegés termelt
mindent elnyom a hangod is halkuló

kényszerképzetek alkotta világ
kényszerít rá hogy beállj a sorba
hiába nyílik majd sok csodás virág
létedért küzdve hagyod pokolra

ha lesz egyszer ebből talán kiút
fásult éned majd újra nekifut

az életnek

Gondolat a versekről

Ma egész mást gondolnak jó versnek
ők, kik a bírálat jogával élnek,
a régi nagyok írta költemények,
mondd a köztudatba még visszatérnek?

Emlékek

szürke árnyak a szürke falakon
s vad viharral köszönt be a tél
feladni soha de nem tudhatom
a sejtelmes éj majd miről mesél

a kandallóban pattog a tűz lángja
ábrákat rajzol körbe a falakon
sötét szobát csak fénye világítja
pamlagon ülök és álmodozom

nyárról tengerről szép szerelmekről
tovatűnt végleg a kócos ifjúság
ma már a gyorsan pergő időről
tudom és érzem hogy a végére jár

megnyugtató a sok- sok emlékem
velem marad és segít ezt megélnem

Hideg az éj...

hideg az éj a macska is fázik
meleg vackot keres éjszakára
gyér havon a hold fénye szikrázik
varázslatos a téli éjszaka

vadgalamb pár a diófa ágon
mintha egy testté olvadna össze
bent a kandallóban fahasáb lángol
a láng fényjátékot vetít körbe-körbe

tavasza még messze most a tél a gazda
vegetálva él a sok-sok növény
sok apró rügye álmát vigyázza
csak az örökzöld ami télen is szép

csodás a természet e körforgásban
évszakok változnak egymás után
ember ne tedd tönkre a kék bolygón azt
mit a teremtető oly szépen kitalált

Életről

ha fáj az élet
rázd meg magad
büszkén kiáltsd oda
bírom a fájdalmakat

Kérdés

vajon kihez imádkozik isten
nyomort látva mit teremtménye okoz
vajon kihez imádkozik isten
miközben csendben a könnye potyog

vajon kihez imádkozik isten
hisz újra épülnek aranyborjúk
ember alkotta vallások minden
szavát kiforgatva dúlnak a háborúk

vajon kihez imádkozik isten
vagy közönyösen néz maga elé:
lehet hogy mégse jól cselekedtem
fogoly vagyok... a teremtményemé

epilógus

elpusztítja magát úgyis nemsokára
egója lesz teremtményem halála

Holnap

ember vagyok voltam leszek
gyalázatot zúg a tegnap
holnap talán a természetek
ember húson fanyalognak

Sejt margójára

miért van mondd a sejtek tánca
osztódni élni védeni meghalni
körforgásban mit úgy hívnak az élet
testet alkotva újjá születni

miért van mondd a halál is e táncban
matuzsálem kora vajon igaz volt
ma dúl az ember készítette vírus
menny helyett itt a földi pokol

kicsi sejt viszi magában tovább
mint édes gyermekét a fertőzőjét
az élet a halál csak paradoxonok
kicsi sejt oly messze az öröklét

Rémálom

veletek álmodtam
zengett a vivát
majd
porba tapostak
lendülő csizmák

Mit mond az írás...

"A bárány az, ki nem fél közülünk,
egyedül ő, a bárány, kit megöltek.

Végigkocog az üvegtengeren
és trónra száll. És megnyitja a könyvet."

Pilinszky János: Introitusz

mit mond az írás mit sokszor átírtak
hogyan megfeleljen mit elvárt a klérus
könyveket embert égetett a máglyán
pedig szeretetet hirdetett Jézus

hatalom ma is kiszámíthatatlan
hazug szavak áradnak szerteszét
mindent befedve mint egy vastag paplan
széttépett könyvek lapjain penész

a birkák hada bégetve kántál
szöveget mit a szájába rágtak
az agymosott had zombiként járkál
apokalipszis lovasa vágat

mondd az írás csupán csak szép mese
mit egy könyv rejt el... megnyitni kellene

ajánlás

herceg a józan ész miért alszik
ad teret számtalan hazug valónak
az értelem takaró alá bújik
biztonságot ad számító latroknak

ha ma fiát küldené az Isten
megfeszítenék úgy mint akkor régen

Lázadnom kellene...

lázadnom kellene sorsom ellen
ennyi év után már nem érdemes
csak úszik... úszik a szürke felleg
betakarja lassan a kék eget

átdereng a napfény apró sugara
úton remény kísért hol mennem kell
csend és zaj színes kavalkádja
sorsom talán most más útra terel

álmok vágyak törött cserepein
csikorog alattam a kijelölt út
kopott gitárom előveszem megint
tisztá a hang mint vizet adó kút

húrokba csapok zengjen hát a dal
hisz nem adhatom fel... tudom... soha
hiába zárna körbe szürke fal
vidáman nézek sorsomra vissza

hogyan eltaposson soha nem hagyom
ha küzdeni kell büszkén vállalom

Meddig még...

meddig még... kérdem magamtól
hiába várom nincs felelet
az élet mint puha madártoll
ha a szél kapja fel tova lebeg

emberöltő... oly soknak tűnik
holott csak néhány pillanat
jelen majd múltként köddé foszlik
emlék foszlányom porba ragad

szálfaként és emelt fővel
megélni mit még a sors mér rám
utam célját még nem értem el
áttörtem a lét szürke falán

néhány emlék sárguló képek
írásom... ami tán megmarad
élet halál édes testvérek
hamu szóródik a sár ragad

Lili születésnapjára

tizennégy éves lett a „kicsi” lány
kedves tündéri Lili unokám
hogy telik az idő most volt pici
emlékét sok kép videó meséli

csodaszép nagylány lett azóta ő
táncoslábú okos szerethető
néha ha felhív vidám lesz a nap
apró gondja baja sokszor mulattat

drága Lilikém őrizzen az isten
sok szépet és jót adjon az életben
legyen hát vidám e csodás napod
kívánok boldog születésnapot

csak egyszer lehetsz tizennégy éves is
a felnőtt kor lassan megérkezik

Mért hiszed...

mért hiszed hogy az éjszakából
rád marad minden sötétség
nálad csak a nappal játszhat
színei csupa gyönyörűség

mért hiszed hogy a jó az mindig
elnyeri méltó jutalmát
kígyó által rászedett éva
talán nem is kostolt akkor almát

miért hiszed hogy minden rosszban
mindig akad valami jó
szél járta vad téli világban
olyan szép ha hullik a hó

mért hiszed az álmok valósak
törött cserepek hangjai zenélnek
pergő doboktól a cimbalomnak
hangja ide már fel nem érhet

higgy magadban és megláthatod
világ neked... csak érted forog

Talán... egyszer...

meg kellene írni mi tollba zárva
még itt hever az íróasztalomon
emlékek témák oly hosszú sora
alkot kényszert a zilált agyamon

rímes vagy rímtelen... talán novella
alkotás láza most gyomrot szorít
verset űz a gondolati próza
a lány dallam néha megrészegít

mondóka legyen vagy komoly gondolat
hiszem ha épít akkor egyre megy
nem kell beleírni hazug szavakat
mondandó tiszta legyen mint egyszeregy

talán... egyszer... meg fogom tanulni
hogyan is kell jó verseket írni

Légvár épül

ha légvár épül
tudom legvégül
eloszlik csedben
miközben ott benn
készül az újabb...
tart-e még holnap

Szerelem

szerelem minden vadvirágon
szerelem illat orgonákon
szerelem földön szerelem égen
május szerelem jó hogy megéltem

miért fáj mondd oly nagyon mégis
mért keresem szembejövőben
ha elhagyott vagy ha én elhagyom
reménykedve ott jön a csillagom

ki embert alkotott érzelmet adott
kihúnyni látszik sokszor mit kapott
tradíció dönt szerelem helyett
félre söpörve mindent ami szent

szerelem én melletted szavazok
májusi érzések... boldog vagyok

Tűnődés

nem tudom hogy foglaljam versbe
mennyire vagy most fontos nekem
levegő a fény ami fontos számít
elenyésző porszem a közeledben

Megérted-e...

megérted-e ha olcsó álmok
vad dühe kúszik éppen feléd
letörli arcodról a sármot
bronzba öntött jézus int elég

meztelen talpad sebzi az út
de menni kell hajt a kényszer
véres vizű történelmi kút
hamis igazság átírták ezerszer

vállon tarisznya benne egy könyv
mi lehet mese és lehet valóság
hány hordót töltene meg a könny
mi érte miatta hullt... gonoszság

pléh-krisztus kőkeresztben függve
érzi tudja a világ beteg
ki arra jár hajlik a térde
bár nem tisztel istent embereket

ömlik a szenny a képdobozból
jogot követel az agymosás
polcodon a szent család bronzból
amiben hiszel az egészen más

mégis ha itt az utolsó óra
fohászkodsz: irgalmazz... ne küldj pokolra

Tápláléklánc

mondd hogy hiszel a csodákban
füvet legel kicsi póni
nézd e képben mennyi báj van
meg kell majd egyszer ezt írni

tüzes narancs éjfelete
nap tűnik a horizonton
párkák hangja tiltott zene
csillagfényben sokadalom

sas köröz lecsapni készül
préda nem sejt most még semmit
mire észbe kap majd végül
már az álcája sem segít

tápláléklánc itt az élet
ragadozó... préda is egyben
így írta meg a természet
ember is benne van ebben

ha orrod mindig fennen hordod
prédaként csap le rád a sorsod

Mire jó mondd...

Tényleg csak az ünnep amikor kell
vagy választás előtt az adakozás
emberség mit tanítottak egykor
ma már csak rejtett sírátkozás
miért vagyunk... vinni magunkkal
innen a földről semmit nem fogunk
szegény is ember a gazdag se több
mammont imádva nőhet vagyonuk

mire jó mondd ez a harácsolás
még többet nekem és senki másnak
elvinni fejed alatt nem fogod
mért nem adhatsz akkor te is annak
akinek nincs bár küzd és hajt érte
de eddig szerencse nem kísért
s nem rokona sem ismerőse
neki ki sorsán változtatni tudna...

de nem teszed mert mammont imádod
csak a pénz az mi boldogságot ad
lehet... következő életedben
koldúsból támasztod a falat

Apám emlékére

apám akkor gondoltál-e arra
mi lesz ha véget ér a szörnyűség
szibériai vasútvonalon
hadifogolyként az élet oly nehéz

építeni kellett hóban és fagyban
menü minden nap csalánleves
ha répa is volt néha a hordóban
kicsit jóv volt... sőt élvezetes

Apám akkor gondoltál-e arra
mi lesz akkor ha egyszer hazatérsz
ott vár a feleség és a mama
egy új élet talán ha majd nem félsz

gondoltál-e ránk lányodra fiadra
hogy egykor talán majd mi is leszünk
hazafelé a vagonba zárva
tervezted-e családi életünk

Apám akkor gondoltál-e arra
milyen rövid is egy emberöltő
már régen fent vagy a csillagokba*
pedig hiszem húsz év nem nagy idő

előttem van ma is huncut mosolyod
én is megöregedtem azóta
álmomban sokszor még ma is adod
a jótanácsot... hátha megfoganna

ma is hiányzol drága jó apám
a csillagfényből vigyázz most reám

Egy gondolat

játszik most az ablakomon
érdekes furcsa esti fény
ágyon fekszem gondolkodom
világ nagy de mért oly szegény

világ nagy de mért oly szegény
ágyon fekszem gondolkodom
érdekes furcsa esti fény
játszik most az ablakomon

Locsolóvers Húsvétra

Hervad a virág, szárad a fa
ha nincs eső, ha nincs locsolás,
eljöttem én is virágot öntözni,
el ne hervadjon... a piros tojás,
mely a munkám bére, nekem is jár.

Nyugdíjas monológ

nem számolom a perceket
öreg szú is csak percegett
nem eszem sokat csak keveset
csak ezért dolgoztam eleget
számlám kiürül oly hamar
talán lesz majd ki elkapar
ha nem ásom a sírt magam
földrengés betakar gondosan
fejfámra írjátok nem élt csak holt
hiszen ingyenélő nyugdíjas volt

Mint egykoron...

Mint egykoron nagy Gilgames,
ki csatázott ádáz ellenségivel,
törsz utat a szépség felé,
s látod az ész most szerteszéjjel,
háborogva zsong nem talál utat.
Csendben, mélán mert az áldozat
füstfelhőjére Isten nem felel.
Megtörni a csendet néha kell,
hogy lássák, érezzék te is létezel,
gondolatod száll a fény felé.

Meddig? Ki tudja azt ma még?
De éned feszülve körbe néz
talál utat, mely távol a szürkeségen,
a lét határán vánszorogva,
a hegyre kapaszkodik éppen,
majd simán, egyszerűen eltűnik,
ott, hol a köd ereszkedik a tájra.
Te néha a földre rogyva,
mint ki szerelmét keresi, kutatja,
haladsz tovább a fény felé.

Megérkezel majd, mögöttes az élet,
jól, rosszul megélt apró csodák,
széttört vágyak, elmúlt szerelmek,
oly sok szétfoszló dühödt némaság.
Ajkadon már nem zeng hozsanna,
hited is csak magadnak szól.
Elveszett imák szétszórt szava,
lelked húrja még halkán, de dalol.
Mert várnak ott, hol a fény átkarol.

A nátha

dunnyog a hangja
folyik az orra
köhög is néha
úgy rendesen

nincsen étvágya
fáj a mellkasa
ez bizony nátha
kétségtelen

irány az orvos
tea citromos
alvás izzadás
reggelre jobb

házi praktika
segíthet néha
nem mindig jó ha
ezt választod

gyógyulj meg szépen
ezt kérem én nem
akarok ebben
soha vitát

ha újra jól vagy
csodás a holnap
igy lesz majd újra
szép a világ

A „zokszó” is szó...

A "zokszó" is szó, csak más előjelű
a birka bégetése, meg időszerű
hisz birkák vagyunk mi, akár a többiek
tettek helyett nálunk a "zokszó" vezet.
Siráncozunk, mintha mindegy volna
ki mikor taszít minket le a porba.
Ha megtörténik, megint csak bégetünk
amennyi látszik, csak annyi az eszünk!

Tétova ódát, regél a múlt képzete
mi volt, hogy volt és mi lett vele.
Megfejtani a titkot már nem lehet
mindent megszépít a múltó emlékezet.
De akkor, egy kis nép, igazáért kiált
hol vannak azok az emberek ma már?
Gerinc töröttek közt a púpos is király
az agymosásnak végre ki szab határt?

Bor túra: egri Medina

ó egri Medina te vérvörös álom
ha tudom ízeidet mindig megcsodálom
lehetsz te édes vagy félédes fajta
mind e bor csodás zamatát takarja
legjobb a pincében a Szépasszonyvölgyében
üldögélve csendben kortyolva hűvösen
ahogy figyeled a párás poháron
gyöngyöző cseppeken játszó napsugáron
átdereng a múltad egy-egy darabja
kedvesedhez simulsz nincs okod haragra
tüzes bor íze átjárja a tested
lágymetaforában zsong a képzeleted
valahol felcsendül egy hegedű hangja
szebbenél szebb nótákat játszanak rajta
benned is megszólal egy-két csodás dallam
néhány korty után már dúdolod de halkán
észre sem veszed kigyúlnak a fények
elindultok haza de a bor emléket
magaddal viszed a nehezebb napokra
ide visszatérek ajkad ezt suttogja
ó egri Medina köszönöm mit adtál
illatod zamatod több itt minden szónál

Csak úgy magamnak

egy vers nem mutatja milyen az ember
hisz hazudhatnak a leírt szavak
melyek mint e kék bolygón a tenger
felüdít vagy bontja a partokat

egy vers nem mutatja milyen az ember
bár emberi érzelmet közvetít
hazudni lehet szerelmet de kráter
mélyére taszít ha elandalít

egy vers nem mutatja milyen az ember
hisz oly sokszor látunk hazug papot
bort iszik vizet prédikál és szentel
dogmákkal zúzva szét a holnapot

egy vers nem mutatja milyen az ember
mert kedvére gúnyolhat ki másokat
térdig járva az önérzetében
tiporva sárba gondolataidat

mindenki volt valamiben kezdő
az álom az akarat előre segít
ha nem vár minden sarkon észveszejtő
vicsorgás hogy rombolja vágyaid

egy vers nem mutatja milyen az ember
mert hazudhatnak a leírt szavak
ha feljutsz a csúcsra soha ne engedd
hogy a sikereid elvakítsanak

az alázat tesz olyan emberré
ki szeretettel segít másokat
érzelmeid így válnak igaz verssé
megkoronázva életutadat

Emlék

múlik az ámulat
s a kábulat
zizzenve száll tova
de hova

mosolyogva nézlek
a fények
csillannak szemedben
szerelmem

gyönyörű az este
a hold kileste
forró titkunkat súgta
a csillagokba

csillagfény üzen
kezed kezemben
sétálunk csendesen
időnk végtelen

mindez már gondolat
az idő elszaladt
hol van már az a nyár
emléke muzsikál

Csend hangjai

Halkan sikolt a csend körülöttem,
némasága a szívembe mart,
dal formálódik lágyan fejemben,
elűzi talán a csend-zivatart.

Édes-bús dallam, a magány dala,
nem vagyok magányos csak magam vagyok,
ablakot bámulom éji homályban,
nézem, hogy ragyognak fenn a csillagok.

Képtelen helyzet nem vagyok magányos,
néha kell a magány zárt ketrece,
csendben gondolkodni mi is talányos,
van-e jó út az élet dzsungelbe?

Lassan szakadozik a sötét lepel,
mely agyadmat métellyel fertőzi meg,
csak a hazug szó az mit ha elhiszek,
formálja nehézzé az életemet.

Szabadnak születtem, hát szabad vagyok,
akaratom minden akadályt legyőz!
Én sem vagyok rosszabb, mint a "nagyok",
nem hajlok meg hamis ember előtt.

Éjszaka szövete lassan ronggyá foszlik,
én a csendben még magam vagyok.
Új nap, új tét, új nyeremény játszik,
már nem látszanak távoli csillagok.

Rémes álomvalóság

megpusztult... röhögött s rúgott egyet rajtam
agyam lassan szétfolyt nem éreztem már
nevetés csak mi kísért egyre halkabban
szürkült majd feketébe borult a határ
arcát eltakarva teljes fegyverzetben
még mindig röhögve tornyosult felettem
istenéhez imádkozott győzelem ittasan
nem hagyom gondoltam nem hagyhattam
újra indult a harc mindennap újra és újra
ki fog a végén győzni azt senki sem tudja
a rémálom remélem egyszer véget ér
felnő az ember agyban s az égig felér
megérti hogy a sorsa az isteni szeretet
mitől oly sok vallás papja fél s remeg
az ostoba ember kordában tartható
ondják: ölj ezt várja el a mindenható
megáldják a fegyvert a nevét skandálva
hitért vérzik el emberek sokasága
kinek van igaza ki segít ebben
nincs rá magyarázat egyetlen hitben sem
mert egyetlen felekezet sem várhatja el
hiába a tiltás ember... gyilkolni kell
"ne ölj" mondja a tízparancsolat
mégis e bűn alól a pap felmentést ad
kiszabva a bűnösnek a penitenciát
így irtották ki népeknek sorát
dúl e században is a vallásháború
kinek az istene a nagyobb hatalmú
Isteneknek ehhez semmi köze
vezérli az éhes zsarnokok keze

ébredj fel ember... ne hagyd magad
ne mossák símára barázdált agyad
isteni szeretet vezessen utadon
hittel neked én ezt kívánom

Szebben szól a dal

Mondd miért nem szól lelkünk húrjain
örökkön- örökké az öröm óda?
Miért van, hogy olykor fals hangok is
keverednek a dallam sorba?
Miért nem csupa tiszta hang,
mely közvetíti felém a zenét,
mért nem okoz örömet a tudat,
hogyminden angyal földet ért?
Az egységes kotta hiánya az,
hogymás- más zsoltárból énekelünk,
így nem hallja ki a másik ember azt,
hamindig hamisan szól az énekünk.
Miért nem lehet egyszer végre,
azonos nyelven együtt énekelni,
egységes fohászunk szálljon fel az égbe,
ne kelljen nekünk ennyit szenvedni.
Ember! Ham lehet beszéljük meg,
szóljon együtt végre az öröm óda,
ham néha valakinél hamis a dal,
segítsünk neki, hogymegtanulja.
Hamszépen szól majd együtt a dal,
az ének örömmel száll tova,
érzelmi húrjaink megpendülnek
és csodásan szól a szimfónia.

Barátom! Értsd meg! Egy boldog világban,
az akarat szinte egyet jelent,
ha meghúzódsz, félve, a félhomályban,
bámulod a múltat, jövőt, jelent,
soha nem jutsz el álmaid honába,
sorsod átkozod csak, hogy elbánt veled.

Próbáld meg végre nem gyötörni,
magad hisz éned csak jót akar,
ha megtanulsz végre kottát olvasni,
akkor sokkal szebben szól majd a dal.

Valentin napra

ha a szeretet lágyan körbefog
csodás lesz majd minden napod
ha kedvesed ajkadra csókot lehel
mennyország hidd el akkor jön el

mennyország hidd el akkor jön el
ha kedvesed ajkadra csókot lehel
csodás lesz majd minden napod
ha a szeretet lágyan körbefog

Mondd meddig tart...

mondd meddig tart e csodás érzés
mit érzek ha mindennap látlak
mondd meddig tart e csodás érzés
hogyan felkészüljek ha nem talállok

Bíbor álom

bíbor álom csend virága
illata száll ma szerteszét
képet alkot kúszik a mába
jövőkép így gyönyörűség

Bizakodás

öreg vagyok de vén az mégse
vers sorjázik fehér lapon
rákos sejtek a vérerekbe*
mégis a jövőről álmodom

Emlékezz...

a parton csak cipők maradtak
testeket sodort a folyó
töltényhüvelyek pattogtak
pedig élni lett volna jó

a folyó mint nagy temető
de nem tartott magában senkit
ölni vágyás elrettentő
nem kímél nőt gyereket férfit

holokausz így mondják ma
gyilkos ösztön másság miatt
ne vidd majd át a holnapba
kezedhez így vér nem tapad

emlékezz, hogy ne történjen
ily szörnyűség soha többet
mementóként cipő szobrok
ott a parton... el ne feledd

Álmomban

álmomban napos délutánon
futottam veled a réten át
felébredve korházi ágyon
használnom kellett a „kacsát”

orvos szerint minden rendben
a gerinc sajnos nem stabil
futásról álmodni kényszerül
ki mozogni most is alig bír

lesz még nyár virágos rét is
hol kéz a kézben együtt futunk
gyógyulás fontos és a célig
lesz még néhány nehéz napunk

Szobafenyő

kis szobafenyő
sok zöld tűlevél
rád nem hat a nyár
nem pusztít a tél

szabad levegőre
vágynál jól tudom
várod hogy a nap
besüt az ablakon

talán álmodban
erdő része vagy
lombkoronádban
fészek is akad

ágaid borzolja
friss tavaszi szél
ha az ajtó nyitva
megérint a tél

meleg szobában
álmodozni jó
így magányosan
unatkoztató

kis szobafenyő
sok zöld tűlevél
erdőt idézőn
ágaid hegyén

Soha véget nem ér

háborúban zaj orgiában
csak ritkán adódik a csend
hevenyészett lövészárkokban
élet immár semmit nem jelent

ki túléli majd hazatérhet
kérdés csak az hogy mi változik
ha harci dalt hegedülnek
ki most tért haza fegyverkezik

az ember embernek farkasa
nem számít hogy ki az ellen
ma is lesúly káin fokosa
isten szerint ez így van rendben

nem így szól a tízparancsolat
hatalmi szó ezt átrendezi
csak a szegényt sújtja kárhozat
megtagadni nem lehet neki

ki jut mennnybe ki a pokolba
válasz sok évre titkosítva

Bíztatás

tudod hogy az éjszakába*
sötét árnyak lesnek reád
felkelő nap első sugara
egy új és szép napot kínál

Emlékké vált...

„kisfiam” mondta anyám szépen
ma is fülembe cseng a szava
öreg vagyok... ő elment régen
emlékké vált már a mosolya

Zeneszóra...

zeneszóra táncol a nép
ropják ropják ropják a táncot
színes forgatag gyönyörűség
talán te is párt találsz ott

Túl kell élni

ha beteg vagy sem szürke a világ
mert túl kell élni ez a feladat
alagút végén a fény és sok virág
küzdj harcolj gyógyulj meg... csipkedd magad

Környezetvédelem

környezetszennyezés brutális tett
jövőnk a tét... unokáink sorsa
természet soha semmit nem felejtett
mikor vág vissza mindent letarolva

Februári nap

életet adó áldott napfény
bőven omlik most a tájra
rügy feszül már a burkában
pedig csak még február van
tél uralmát még fel nem adja

Mostanában

mostanában sokat gondolkodom
mit is szeretek benned oly nagyon
nem számít mi lesz a konklúzió
még sokáig élni az volna jó

APEVÁK

Mondd
hányszor
fordult meg
fejedben: a
lantot leteszed.

*

Te
tényleg
elhiszed
hogymindenki
csak barát lehet?

*

Ha
legyőz
átölel
a félelem
lelked beteg lesz.

*

Ha
lelked
rendben van
a tested is
meggyógyul hamar.

Ha
álmod
összetört
ne csüggedj ma
alkoss másikat.

*

A
költő
megírja
mindazt amit
érez és gondol.

*

Az
álom
sokszor a
jövőt tárja
eléd, ha érted.

*

A
csúcsot
nem mindig
látod de ott
van, küzdj meg érte.

A
csodát
csak akkor
éred el, ha
megküzdesz érte.

*

Rázd
most le
magadról
a terhet vagy
rabszolga leszel

*

Ha
téged
fájdalom
tép és szaggat
csak hited segít

*

A
vírus
nem kímél
nem válogat
életet tarol

A
csended
megöl ha
néha nem adsz
teret a zajnak.

*

Bús
dalom
száll feléd
de nem hallod.
Szól belső zenéd.

*

Te
ernyőm
vagy itt az
esős ege
alatt létemnek.

*

Ha
látod
megbotlik
segíts neki
talpon maradni

Hó
hullott
most napfény
szikrázik ott
a hótakarón.

*

Ha
beteg
vagy bizony
a legjobb ha
megküzdesz vele

*

A
műtét
nem tréfa
lehetőség
egy jobb életre

*

A
csontod
kemény mint
a vas csak a
gerinced törik

A
telet
imádom
de hó nélkül
csak hideg sivár

*

A
durva
szó csak bánt
de megoldást
csak az igaz ad.

*

Bú
mondta
a boci
de csak azért
mert mást nem tudott.

Haikuk

Megtévesztés I.

keresztet vet a
napjaid álnok társa
közben hátba döf.

Megtévesztés II.

szeretet igéje
hangzik fenn a szószéken
hamis az ima.

Megtévesztés III.

most aranyborjút
imád az elit közben
hitről papol.

Hited

ha hiszel magadban
erős várként vesz körül
az álnok kerül

Természet

Természet ölen
lágyan áramlik a fény
oly boldog napok.

Napjaink

Susog az erdő
susog a nádas, susog
sok apró bánat.

Rigófütty

Rigófütty hangzik
a kert mélyéről éppen
cifrázva szépen.

Alkony

Alkony búcsúzik
horizonton vörös fény
est fátyla takar.

Érzelem

Rebbenő pillád
rejt mély érzelmedet
ha könnycsepp gördül.

Szerelem

Csak őt imádod
érte égsz minden napon
csodás szerelem.

Bíztatás

Beteg testben is
lehet gyógyító lélek
ha nem adod fel.

Remény

Tél hidege ront
vad széllel és vagyot ont,
de lesz még tavasz.

Így van

Egy könnycsepp néha
sokkal többet mond el mint
egy vaskos regény.

Ne add fel

ha töredezne
édes álmod ne hagyd hogy
bukott terv legyen

Ne add fel II.

soha ne add fel
álmod veled marad ha
megvalósítod

Lázasan

lázasan éled
a mindennapjaid ha
szerelem hevít

Baljós árnyék

bíbor és bársony
csak a korona hiányzik
mi lesz velünk

Figyelmeztetés

remélem tudod
hazudni hiszékenynek
nem illő dolog

Egy apró...

egy apró könnycsepp
az érzelmek tengerén
hullámokat vet

Megállapítás

mint a cunami
úgy sodort magával az
érzelmi hullám

Konklúzió

ma sem lehet hogy
síppal és dobbal te itt
verebeket fogj

Küzdelem

tudd nem vagyok jól
de küzdök amíg lehet
talán túlélem

Dilemma

A gonosz taszít,
a hazugság irritál.
Én beteg vagyok?

Este

tóparti tájon
béka kórus énekel
csodás az este

Hittel

úton lerogytam
keresztem nyomott földre
isten felemelt

Tény

nem imádkozom
csak a napot köszönöm
amit megéltem

Alkony

oly szép az este
nap bíborban nyugszik a
látóhatáron

Kérdés

mit tudsz te rólam
hisz nem is ismeresz engem
mégis elítélsz

Életről

hidd hogy csak neked
nyílik ki minden virág
mesés az élet

Titok

a titok addig
marad titok csupán míg
egy ember tudja

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közzsájjra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából nyugger, de sokan nem szeretik ezt a szót. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014 – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár „polcain”:

2017. Mint tömjénfűst
2018. Szárnyszegetten
2018. Látod fényt sírnak...
2019. Csendfolyamok
2019. A Hold mosolya
2019. Sziklákön egy fa...
2020. Hegedűszó...talán az élet
2020. Ahonnan jöttem

2020. Pillangó hatás
2020. Hangulatszilánkok
2020. Kövek között

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, de magánkiadásban jelentek meg:

2015. Álmodozások – versek
2018. Most szél sodor – versek
2019. A pálmalevél – novellák
2019. A Hold mosolya – versek
2019. Sziklákön egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
2020. Ahonnan jöttem – versek
2020. Hegedűszó... talán az élet – novellák

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

2016. Poet Antológia – három vers
2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
2017. Poet História X. Antológia – három vers
2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers
2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella
2020. Versmagot hint... című versemről videó készült – Irodalmi Rádió
2020. Így születik a vers Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2020. Dolgaink Novellák kettőezer-húszból Antológia – Irodalmi Rádió – Rézmoszár című novellám

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelennek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalamra is.

Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőkösztöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezést ért el.

2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezést ért el.

2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – kettő vers III. helyezést ért el.

2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezést értem el.

2019. Időügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novellám I. helyezést ért el.

2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem – zsűri döntés III. hely

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámín László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire.

A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége. 2020. Novemberi számában az Algyői Hírmonsó egy egész oldalas cikket jelentetett meg a „munkásságomról”.

2019 évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján! 2019-ben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

Újabban novellákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történetet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. A bíráló joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely verseim válogatását tartalmazza, melyek ebben az új helyzetemben születtek. Nem átiratok ezek a versek, hanem a legutóbbi három hónapom termése. Remélem elnyeri majd a tetszésedet.

Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

DIÁSZ Kft.-nek,
hisz támogatása nélkül a kötet nem jöhetett volna létre;

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Páromnak **Veronikának** aki elnézi
nekem, hogy szabadidőmben az írással foglalkozzam;

Lányomnak és a családomnak
akik szeretettel támogatnak az írás rögös útján.

Tartalomjegyzék:

Felemelt fejjel	4
Csodákat rejt	5
Jóslat	5
Magával ránt	6
Kitárul lassan	6
Sors iróniája	7
A végén	8
Anyám	9
Egy téli nap	10
Egykor	10
Diófa	11
Locsolóvers	11
Még néhány tavaszt	12
Szakadt húrokon	13
Ott ahol a csend	14
Tébolyúlt álom	15
Álmot rejt	16
Tényleg bolond	17
Vad titánok	18
Vitae cyclum	19
Valóság	20
Tiszai P. Imre emlékére	21
Voltam ifjú	22
Ha	22
Vajon meddig tart	23
Nyitott szemmel	24
Fintor	24
Mindenkinek	25
Hol leszek én	26

Karácsony éj	27
Kívánság	27
Gondolkodj	28
Cogitare	29
Kedvesemnek	30
Érzelmekről	30
Hóesés	31
Utak	32
Teremtés margójára	33
Mondd meddig	34
Csend alkotta	35
A nyelv	35
Farsang...2021	36
A versről	36
Betegség margójára	37
Trambulin	37
Ha feladod	38
Mai valóság	39
Tegnap már	40
Szilveszter éj	41
Sírokon	42
Mint bűvő patak	43
Gondolat a versről	43
Emlékek	44
Hideg az éj	45
Életről	45
Kérdés	46
Holnap	46
Sejt margójára	47
Rémálom	47
Mit mond az írás	48
Lázadnom kellene	49

Meddig még	50
Lili születésnapjára	51
Mért hiszed	52
Talán...egyszer	53
Légvár épül	53
Szerelem	54
Tűnődés	54
Megérted-e	55
Tápláléklánc	56
Mire jó mondd	57
Apám emlékére	58
Egy gondolat	59
Locsolóvers Húsvétra	59
Nyugdíjas monológ	59
Mint egykoron	60
A nátha	61
A zokszó is szó	62
Bortúra: egri Medina	63
Csak úgy magamnak	64
Emlék	65
Csend hangjai	66
Rémes álm valóság	67
Szebben szól a dal	68
Valentin napra	69
Mondd meddig tart...	70
Bíbor álom	70
Bizakodás	70
Emlékezz	71
Álmomban	72
Szobafenyő	73
Soha véget nem ér	74
Bíztatás	75

Emlékké vált	75
Zeneszóra	75
Túl kell élni	75
Környezetvédelem	76
Februári nap	76
Mostanában	76
Apevák	77
Haikuk	84
Bemutakozás	91
Köszönetnyilvánítás	95
Tartalomjegyzék	96
Impresszum	100

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 100 oldalon

Hegedűs Gábor 2021

ePUB ISBN 978-615-81633-2-3

A szerző részére minden jog fenntartva!

„Mindenki a sarat tapossa, csak van,
aki közben a csillagokra néz.”

(Oscar Wilde)

„ajánlás

herceg e kettősség mondd miért van
fent a csillagfény lent a vastag sár
miért lehet csak az álmaimban
hogyan utam akkor a csillagok közt jár”

Hegedűs Gábor

